

ÉLETEM KANJA

Mielőtt félreértések sorozatába keverednénk, tisztázzuk az írásom címét!

Vadászember vagyok és ez a kijelentés már sok, hasonló helyzetet átélt vadásztársam szájából elhangzott. Kívánom, hogy még nagyon sok vadász mondhassa el, hogy az „életem kanja”.

Olyan vadászélményt jelent, amit az ember sohasem felejt el. Olyan vad elejtését jelenti – az én esetemben egy kapitális méretű vaddisznó kan – amely a vadászattal eltöltött évek során egyedi, a legnagyobb, a legszebb, a legemlékezetesebb, azaz az „életem kanja”.

Történt az eset 2013. februárjában egy keddi napon.

Dajka József barátommal felkerekedtünk és Rakacaszenden kötöttünk ki, a vadász területemen. Nagy sár fogadott bennünket, ami eléggé megnehezítette a közlekedést. Na, de miért találták ki a terepjárót, a volt szovjet járműipar egyik klasszisát, az UAZ-t? Hát nem vadászatra, de békeidőben már csak ez jutott neki.

Jóska barátomat kitettem a nyíresen egy lesre, én pedig elmentem a saját lesekre, szórómra. Rendbe tettem a környéket, kiszórtam a kukoricát, ha már arra téved egy vad legalább rendezett körülmények között tudjon táplálkozni, ne gondolhassa azt, hogy milyen kupi van Tóth Pistánál. Eltöltöttem vagy negyven percet, aztán munkám végeztével gondoltam egyet és ellátogattam egyik vadásztársam lesére. Tudtam, hogy régen nem járt arra, de én már korábban ettettem a helyet egy kis silóval. Kíváncsi voltam, hogy van-e valami vadmozgás arrafelé. Azt tapasztaltam, hogy a takarmányt mind felették a vadak, ezért szórtam ki egy kicsit és felültem a lesre hallgatózni.

A „barakonyi erdő” hallgatott. Már ott ücsörögtem vagy másfél órája, amikor furcsa kattogó hangra lettem figyelmes tőlem balra. Olyan hang volt, mintha kavicsokat görgetne a patak vize. Na, de patak nincs a közelben. Mi ez? A kattogó hang azonban szuszogással párosult egy idő után. És akkor megéreztem azt a szagot, amit semmi mással nem lehet összetéveszteni, amire felgyorsul a szívdobogás, amire beindul a fantázia. Disznó szag.

Közeledett, közeledett, majd megállt tőlem húsz méterre a sűrű bozótosban. Kis idő elteltével hallottam, hogy dúrja a földet, szagatja a gyökereket. Hát kérem, levegőt csak lábujjhegyen mertem venni. Mi lesz ebből?

Az eső már esett. Próbáltam óvatosan úgy helyezkedni, hogy lássak valamit ebből a gőzmozdonyból, de a sötétben semmit nem láttam. Ahogy fordult a szél, hirtelen csend lett, megszűnt a mozgás a csörtetés, néma csend lett. Elment!

Ezen az estén már nem történt figyelemre méltó esemény, ezért hát elindultunk hazafelé. Állandóan arra gondoltam, hogy ez a disznó már régen itt járkalhat, máskor is erre kell jönnie, ezt az utat járja. Ha így van, akkor még nekünk találkozunk kell. De mikor? Hétfvégén ráérek, pénteken jövök! Azaz jövünk, mert Jóska barátom is ráér hétfvégén.

Péntekig nagyon sokszor felidéztem gondolatban a történeteket. Az a kattogás nem ment ki a fejből. Vajon milyen lehet, mekkora? No, majd látjuk.

Eljött a hétfvége. Péntek délben már kocsiban ültünk, irány Rakacaszend. Az út egy részét hóesésben tettük meg, szép havas táj fogadott bennünket. Kimondott vadászidő. 15:30-kor Jóska barátomat felültem a saját lesemre, Én pedig megcéloztam a barakonyi erdőt. 17:00 körül értem ki a sáros, latyakos úton. Elhelyezkedtem a lesen és nagyon bizakodóan várahoztam. Kezdtett sötétedni. Fél hét körül megszólalt az erdő. Egy süldőkből álló konda tette tiszteletét a szóró körül. Két kisebb disznó kiszaladt és jó étvággal kezdtek eszegetni. A hó olyan nagy pelyhekben esett, hogy attól féltem, ha valamelyik eltalál, agyonüt. A havas táj a teleholddal párosítva szinte nappali világosságot képes produkálni.

Moziztam. Nézegettem a két táplálkozó disznót, majd négyet, hiszen még kettő kijött a takarásból és társultak a vacsorához. Méregettem őket, meg-céloztam egyiket, másikat. Tisztán láttam őket, bármelyiket meg tudtam volna löni. Nagy volt a csábítás. De én most azért az egyért vagyok itt, amelyiknek a hangját, azt a kattogó hangot, azóta sem tudtam feledni. Így, tehát a süldőknek jó napjuk lesz, nem bánom őket. Vártam türelmesen.

Hopp! A távolban meghallottam azt a bizonyos kattogást. Megjöttél? Gondoltam. Rendben, csak gyere közelebb, még nagyon messze vagy. Itt vár Pista bácsi!

Egyre erősödött a hang, egyre közelebb jött, majd hirtelen csend lett. Nagy csend. A csudába, már kezdtem azt hinni, hogy hallucinálok, csak a fejemben, gondolatban hallottam azt a várva várt hangot. Bekattantam? De nem! A szóró szélén lévő sűrű bokros részen keresztül közeledik valami. A hópelyhek megálltak a levegőben, a vérnyomásom emelkedik, a szívdobogásom és a légzésem gyorsulni kezd. Puska a kézben, koncentráció.

És, akkor kilépett vagy hatvan méterre előttem egy nagy fekete, vaddisznónak látszó alakzat. Ez Ő lesz, gondoltam. Megállt velem szemben és figyelt. Nem mozdult. Ekkor villámcsapásként ért a gondolat. Úristen! Tán csak nem a süldőkkel lévő koca áll előttem? Ez nem lehet! Puska le. A következő percek egy örökkévalóságnak tűntek. Csak fordulnál el valamerre, hogy tisztázhassuk a nemi hovatartozást, öntsünk tiszta vizet a pohárba. Így elmélkedtem, amikor mellettem hallottam egy morgást. Vagy úgy! Akkor már biztos, hogy az én várva várt disznóm áll szembe velem. Rádásul még el is fordult. Kan! Puska fel, célzás a nyakra, levegő vissza, mutató ujj a ravaszon, mutató ujj lassan elindul...

Torkolattűz, becsapódás, tűzberogyás, levegő vétel, remegő kezek. Mindez két másodperc alatt.

- Jóska! El kell mondanom, hogy feleslegesen neveltél ki a kocsiban, úton ide, amikor azt mondtam neked, hogy úgy érzem, ma lövök egy orbitális vadkant. Most ne vess! Itt fekszik előttem „életem kanja”

Lövés után láttam, hogy a disznó helyben maradt – tűzbe rogyott – nem ment az egy métert sem. A havas szórón elterülő nagy test nem mindennapi látványt és örömet nyújtott számomra. Akkor és ott, már tudtam, hogy ez az eddigi legnagyobb disznó, amit eddig lőttem. Sikerült! Megérte türelmesnek lenni.

Felvettem a telefonomat, hogy örömeimet Jóska barátommal is megosszam. Mondom neki, hogy mi történt, lőttem egy nagy disznót. Gratulálok! Meg van? Legalább kan? Kérdezte. De maradjunk még, vadászunk, mert még csak fél nyolc van. Mondta.

Még ilyen! Meglövöm életem kanját és ez a fiú még vadászni akar. Jóska! Maradj, vadásszál, én rendbe teszem itt a dolgokat és másfél óra múlva értem megyek. Jó lesz így? Jó!

Egyedül maradtam az Én disznómmal. Egykor apám mondta nekem fiatal koromban, hogyha meglőtted, tedd is rendbe. Na, kezdjük gondoltam magamban, de az első mozdulatnál rá kellett jönnöm, hogy ez egyedül nem fog menni. Nem akarok most egy 150 kilós disznót egyedül kizsigerelni. Könnyebbenn megy, ha itt lesz Jóska. Na, majd később elintézzük. Addig is fotókat készítettem, nézegettem a kiálló agyart. Saccolgattam, hogy milyen hosszú lehet. Általában kb.egyharmad áll ki az állkapocsból,akkor ez itt 20-22 centis is lehet, vagy több. Ez egy szép trófea.

Kilenc óra felé hívtam a barátomat, hogy nála mi újság? Én is rálöttem egy nagy disznóra, de elment. Gyere értem, mondta a telefonba. Nagy disznó? Elment? Na, az már nem lesz meg gondoltam magamban és úgy is lett. Vérnyomot nem találtunk a rálövés helyén, a havon, úgyhogy nem volt mit keresni. Ezzel a Jóska disznóját el is intéztük. Na, de ott volt az enyém. Azt még rendbe kell tennünk. Mire vissza értünk, már kb. tizenegy óra lehetett. Jóska kiszállt a kocsiból, megállt a nagy test mellett és csak nézte, nézte szó nélkül.

Szólalj már meg! Mondtam neki. Vagy ebbe már nem tudsz belekötni? Itt az orbitális disznó.

Ebbe már tényleg nem tudok belekötni, ez nagyon szép állat. Gratulálok!

Fotózkodás, zsigerelés, cipekedés, fel a kocsira, elakadás, lapátolás, kocsi tolás, egyes, hátmenet, verejtékezés, káromkodás, kint vagyunk. Ki szabadultunk a sár fogságából csekély fél óra alatt. Mire leértünk a faluba, fél egy volt. A havazás átváltott esőre. Csak annyit mondtam Józsinak: „Na, nézd meg! Siratja a barakonyi erdő ezt a nagyvadat.”

Igazi élményekben gazdag szép napot tudhattuk magunk mögött, amire én huszonnégy évet vártam.

Tóth István

Nagy agyar: hossz: 195 mm

átmérő: 27 mm

fenés hossza: 75 mm

Kis agyar: körméret: 78 mm

120,10 pont - Arany érem

